

ved. Jeg vil bemærke til den ærede Ord-
fører for Forslagsstillerne, at jeg ikke har
sagt, at det skulde være et nødvendigt Led,
at det Kirkeraad, som dannes ved Lov, skulde
have Veto. Det er ikke nødvendigt, men dog
er en virkelig Indflydelse paa Lovgivnings-
magtens Udøvelse tilfattet i alle de forelig-
gende Forslag, navnlig fra Flertallet, und-
tagen netop det fra Mindretallet (Carlsen).
Ingen Lov om kirkelige Sager maa udkomme,
forinden Kirkeraadet er hørt desangaaende,
det staar i Forslaget om det lovmæssige
Kirkeraad, men det staar der ikke i den kong-
elige Resolution, den holder sig indenfor
Administrationen og rører ikke ved Lovgiv-
ningsmagten. Naar det ærede Medlem siger,
den rører ved Lovgivningsmagten, saa siger
jeg, det er en faktisk Indflydelse, som allerede
eksisterer, thi dersom Ministeren i de givne
Tilfælde ikke føler sig tilstrækkelig inde i og
oplyst om de Forhold, hvorom det dreier sig,
saa vil han ikke besvare Forespørgslen, for-
inden han har indhentet Oplysning. Ingen
Minister behøver at gøre det, forinden
han har instrueret sig tilstrækkelig. Naar
der er Tale om Ministerens Afhængighed,
saa er det en juldsteændig Misforstaaelse,
idetmindste saavidt jeg kan skjønne, og jeg
tror at faae Tilslutning af Enhver, som
overhovedet i sin Kredts har haft Noget med
administrative Forhold at gøre, at man ikke
kan kalde Indskrænkning eller Afhængighed
det at have god Medhjælp. Jo mere uaf-
hængig man er, desto mere formaar man
at udrette. At der nu ikke skulde kunne
gives instruksions Bestemmelser ad admini-
strativt Veie, saaledes som her, indenfor
Lovens almindelige Grændser, det mener
jeg er i den Grad stridende mod de virke-
lige Forhold, at jeg kun kan forklare den
Udtalelse, som faldt fra det ærede Medlem,
hvis juridiske Indsigt jeg sætter høit, der-
ved, at vor egen administrative Ret, juridisk
set, er saa lidt behandlet. En jvænsk Mand,
en Belgier, en Franskmænd, en Tydsker vilde
aldrig drage det i Tvivl, at der bestaar en
Mængde administrative instruksions Be-
stemmelser for Administrationens Virksom-
hedsmaade og Udførelse og nærmere detail-
lerede Organisation, og det Samme bestaar
i talrig Mængde hos os. Særlig falder
der mig et Exempel ind, som hidrører fra
et mig nærliggende Forhold og ogsaa ved-

rører Kirkeministeren, og som angaar et Baand
paa Kirkeministeren, som vistnok vil glæde
det ærede Things Flertal, der altid har
havt en vis Forsjærlighed for den admini-
strative Myndighed, jeg siger til, nemlig
Konfistorium. Der bestaar et Baand ifølge
kongelig Resolution, et allerhøieste Tilfald
om, at Konfistorium skal høres, at sammes Betænt-
ning skal indhentes, førend der foretages nogen
Forandring med Hensyn til Substantien af
Universitetets Formue, og det blev gjentaget
i 1843 af Christian den Ottende med Hensyn
til Substantien af Kommunitetets Formue.
Og de Herrer maa ikke tro, at det er et
dødt Bogstav. Paa Finantsloven for 1864
— 65 blev Konfistorium ikke hørt i Anled-
ning af den fysiologiske Anstalts Oprettelse;
Konfistorium beklagede sig da derover og Mi-
nisteren udtalte paa den mest elskværdige
Maade, at det var overjet, og at han kun
kunde lykønske sig til, at Sagen standsedes
af Rigsdagen i denne Sessjon, saa at den
kunde komme frem igjen i næste Sessjon,
efter at Konfistorium havde haft Veilighed til
at udtale sig. Det er et enkelt Exempel,
men mangfoldige saadanne instruksions Be-
stemmelser findes og findes ofte. Det Gien-
dommelige ved dem er naturligvis altid det,
at de ere administrative, saaledes at for det
Første Lovgivningsmagten ikke behøver at
censurere dem, og at for det Andet Administra-
tionen selv, Ministeren, hvis det er mini-
sterielle, og Kongen, hvis det er kongelige
Bestemmelser, kan ophæve dem og dispensere
fra dem — det ligger i enhver administrativ
Regels Karakter — og endelig, at de kunne
indrettes paa den Maade, at Ministeren selv
faaer den Besøielse, som netop denne Resolu-
tion giver ham, at han selv har Skjønnethet,
om vedkommende Autoritet skal høres eller
ikke, ved Ordet „i Reglen“. Det afgjørende
Skjønnethet er hos Ministeren, og man behøver
ikke at sige, at det Modsatte er Tilfældet,
fordi der staar „i Reglen“; thi Skjønnethet
om Reglen skal anvendes, tilkommer efter
Resolutionen Ministeren og ham alene. Hvad
der i Virkeligheden er sket ved denne Resolu-
tion til Kirkeministeren, er, at der er fornyet
en Regel, som bestaar og har bestaaet til
Dato med Afbrydelser. Kirkeministrene have
vel, som det blev udtalt før, ikke altid fulgt
den, men det har lige fra Reformationen,
for at gaa lige saa langt tilbage som den